

Kulturno drustvo **REČAN** Circolo Culturale

V NEBU LUNA PLAVA

SREČANJE MED PESNIKI,
PISATELJI IN DRUGI USTVARJALCI
Incontro tra scrittori, poeti ed altro

LIESSA (Garmak -Grimacco)

10.09.2011

Pravce

LUSSIA DI UANIS
ADA TOMASETIG
GIOVANNI COREN
MILA URŠIČ
SILVANA PALETTI
GIACINTO IUSSA

V NEBU LUNA PLAVA

LITERARNI VEČER - SERATA DI POESIA

Liesa (Garmak)

Liessa (Grimacco)

10.09.2011

Pravce

LUSSIA DI UANIS

ADA TOMASETIG

GIOVANNI COREN

MILA URŠIČ

SILVANA PALETTI

GIACINTO IUSSA

LA FRUTA AL ZLATOROG

La fruta: cotulis curtis e un libri sui zenoi sintada suntuna cjadrea imberlada, platada ta ombrena da cantina, lontana dal soreli invadent.

La nona no capis parsé. No capis se che al ûl dî, chel so platâsi tal scûr, lontana di ducj senza fâ nuia, senza cori, saltâ, zuiâ, senza tentâ una qualsisei amissizia par nissun. La nona si procupa ma no sa se fâ.

Intant li tal scûr da cantina, al libri al fâs fenta di jessi let e la fruta cjapa al troi che propit li su la sô cotula al partis fra li pleis e li ris verdîs da stofa. Denant di una goba da cotonela si ferma, a smirâ come incantesimada una maraveosa mont blancja di nêf inglazada e lustra e una freguluta di pan doventa un Zlatorog che di sot la mont la cjala, fêr e lontan.

Di bot il grant animâl al si met a cori banda di jê saltant fra una goba e chê altra, fin a jessigjî denant, la cjala tai voi, si cjalin, si capissin.

L'è al spirit da mont blancja e ûl partâ la fruta lontan, là che no ocor plui là a scuola, là che no ocor plui còri, là che no son plui violensîs e mans che la toçjn che la sgarfin che la messedin e la fasin sintî cussî sporcja, che al sô cûr scjafoiât zaromai di tanta cragna, e là a podarâ stâ un pôc sidina tal sidin.

La fruta i salta su la schena e si cjapa fuart pai soi cuars di aur che lusissin tal blanc atôr. Subita al Zlatorog scomensa a cori e cun cuatri salts a son tun bosc di pins. Dut ator nêf blancja e nancja una olmada una usma di cualchi altri essar vivent, e al Zlatorog al cor e al cor imburî, tant che a la fruta gjî mancja al flât. Al silensî l'è totâl, limpit slusignât.

E dilunc la corsa entrin intun bosc di bedois dai bieî bras, cussî blancs che fintremai che al bosc si è fât dens atôr, la fruta no ju viôt.

Suntun bedoi, picinina, picinina, a jê sentada una sioruta che si ninsula tal mot di un aiarin selest, che al môf i arbui senza fâ rumôr.

Al Zlatorog si ferma e la fruta dismonta cu li gjambis un pôc che a tremin pa emosion, la sioruta i slungja la man a la fruta par fala montâ sul arbul cun jê. Nissun moment di dubit, ancja a la fruta i plâs la idea di ninsulâsi li sù, cu la sioruta che a somea cussî felissa.

Al Zlatorog lis cjala, po al si zira e al torna indaûr par dulà che al è rivât; la fruta e pensa :

"E cumò, simût tornaraio a cjasa?" al é cuestion di un moment, alsa li spalutis e si sbandona, lassantsi là come una gota di rosada suntuna rosa di milussâr. La sioruta i ten la man.

Di colp un grant casin! Un businâ lontan. Si sint al non da frututa, la nona e clama: "Saraaaahhhh, Saaaaraahhh!!!!!!??!!....."

La sioruta i ten dolsa la man, l'aiarin selest lis ninsula, fra i blancs cuarps dai bedois.

Saraaaaaah..... Nò! Sara no torna plui indaûr.

ADA TOMASETIG

POLSKA

PREKLETA KRIVAPETA!

Vsaka vas je miela nje Krivapete. Su živiele tu jamah, tu čelah, na samin. Su an pomale juden, če su bli spoštijivi. Go za Mašerah, moja družina ima an sviet, ki se kliče *Go par Krivapet*, atu je na jama an notre su stale Krivapete. An tu vas je bla umarła na žena mlada an je bla pustila nu čičico an moža. Mož ju je uozu za sabo, kar je hodu dielat če v njivo al pa gu host. An dan, na Krivapeta ju je vidla, ki je spala ta na jop an je bla vsa azčesana an narodna. Takuo zguoda, kar mož je biu ta v hlieve, Krivapeta je paršla an ju je umila an počesala. Vsak dan. Anta mož je teu zastopit, duo čese njega čičicu an se je skriu če za vrata. An je videu, de je bla Krivapeta. Je bla liepa, samuo je miela noge krevjaste: parste ta zad an peto ta spriet. Takuo an dan je paršu tu hišu an je jou: – Oženi me an boš ti gospodinja tele hiše. Si barka an čičica te če rada. – Ja, – jala Krivapeta, – pa me na muoriš maj klicat Krivapeta. – Na buoj se, – jou mož. Pa je paršu an dan, ki mož je biu šu du Sauodnjo za niešne opravila. Je bla ura za iti če v štau an šele ga nie bluo doma. Krivapeta je mešala pulentu an je čula, de ta v hlieve krave su bulile. Je pustila pulentu an je letiela če v hliev. Jin je vargla senuo tu jaslū an je spustila tele če pod kravo. Potle je hitiela nazaj če v hišu, pa pulenta se je bla že zasmodila. Ju je zvarnila vsednu če na dasko an je šla pa must. Kar je paršu damu mož, je biu nu maluo parpit. Se je vsednu če za mizu an je začeu jest. – Prekleta Krivapeta, – jou, – na znaš še kuhat, si zasmodila pulentu! Tu an žlag Krivapeta se je zubila an on je nie vič videu. Poskrivš je hodila česat čičicu. An ji je šivala biele kikje an pledla anaste hlače. An ju je učila vse, kar na žena muore znat.

Ada Tomasetig - Trogarjova

Mila Ursic

POLŽEK COKI

Majhen polžek se je na travniku oziral za svojo mamico. Malo prej sta bila še skupaj. Coki, tako je bilo polžku ime, se je ustavil na nekem listu in ga grizel, ker je bil zelo lačen. Ta čas je mamica po polžje hitela naprej. Ko se je čez nekaj časa polžek Coki ozrl, je ni videl več. "Le kje je moja mamica?" se je spraševal.

Gledal je naokoli in jo mahnil naprej po travniku. Sonce je močno pripekalo in njegova koža se je sušila. Polži imajo radi vlažne prostore. Pomislil je: "Joj, kaj se bo zgodilo z menoj, če ne pridem pravočasno v vlažno travo ali gozd? Če bi imel svojo hišico, bi se vanjo lahko skril."

Naenkrat je zagrmelo. Ulil se je dež in polžek Coki se je veselo nastavljal dežnim kapljicam. Kmalu je bil kot prerojen in živahno je nadaljeval svojo pot. Lezel je naprej po travniku in zaskrbljeno iskal mamico.

Zaslišal je vranje krakanje. S strahom je pomislil: "Če ne pridem takoj pod večji list trave, me bo vrana pohrustala, saj je moj sovražnik!" Po polžje je hitel. Skril se je pod velik list prav v trenutku, ko je vrana že skoraj šavsnila po njem. Čez nekaj časa je pokukal izpod lista in si oddahnil, ko je ugotovil, da je odletela.

Znova je pomislil: "Kako bi bilo lepo, če bi imel svojo hišico, kamor bi se lahko v nevarnosti skril!"

Prestrašeno se je oziral naokoli in glej, pod velikimi listom je zagledal zapuščeno polžjo hišico. "Čigava neki je?" se je spraševal. Šel je k njej in potrkal. Nihče se ni oglasil. Previdno je zlezel v hišico in sklenil, da bo v njej prenočil. Zjutraj, ko se je prebudil, je ugotovil, da še vedno ni nikogar v bližini.

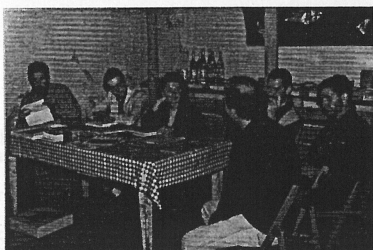
Po dolgem polžjem premišljevanju in čakanju na lastnika se je odločil, da bo hišico oportal na hrbet in jo odnesel s seboj.

Tako. Zdaj je potoval s hišico. Če je zaslišal vranje krakanje, se je hitro skril vanjo, kjer se je počutil veliko varneje. Pot je nadaljeval, ko je šla nevarnost mimo.

Komaj se je otreles ene nevarnosti, že je začel pihati močan veter, ki je završal čez travnik. "Brr, kako neprijeten je, in še hladen povrh," je razmišljal. Lezel je čez posušeno vejico, ki je ležala na obrobju travnika. V trenutku ga je sunek vetra dvignil in ga skotalil po pobočju. Močno se je oklenil svoje hišice, se skril v njej, da ne bi padel iz nje. Srečen je bil, ko je pristal na ravnici in ugotovil, da je hišica ostala cela, sam jo je tudi dobro odnesel. Počakal je, da se je veter umiril, saj se je moral vrniti na travnik, od koder ga je odpihnili.

Končno je prilezel na travnik in srečal mamico. Bila je zelo zaskrbljena, saj ni vedela, kaj se mu je zgodilo. Povedal ji je svojo dogodivščino. Bila sta srečna, da sta spet skupaj, in veselo sta potovala naprej po svetu.

Mila Uršič

1990-1991
 1991-1992
 1992-1993
 1993-1994
 1994-1995
 1995-1996
 1996-1997
 1997-1998
 1998-1999
 1999-2000
 2000-2001
 2001-2002
 2002-2003
 2003-2004
 2004-2005
 2005-2006
 2006-2007
 2007-2008
 2008-2009
 2009-2010
 2010-2011
 2011-2012
 2012-2013
 2013-2014
 2014-2015
 2015-2016
 2016-2017
 2017-2018
 2018-2019
 2019-2020
 2020-2021
 2021-2022
 2022-2023
 2023-2024
 2024-2025
 2025-2026
 2026-2027
 2027-2028
 2028-2029
 2029-2030
 2030-2031
 2031-2032
 2032-2033
 2033-2034
 2034-2035
 2035-2036
 2036-2037
 2037-2038
 2038-2039
 2039-2040
 2040-2041
 2041-2042
 2042-2043
 2043-2044
 2044-2045
 2045-2046
 2046-2047
 2047-2048
 2048-2049
 2049-2050
 2050-2051
 2051-2052
 2052-2053
 2053-2054
 2054-2055
 2055-2056
 2056-2057
 2057-2058
 2058-2059
 2059-2060
 2060-2061
 2061-2062
 2062-2063
 2063-2064
 2064-2065
 2065-2066
 2066-2067
 2067-2068
 2068-2069
 2069-2070
 2070-2071
 2071-2072
 2072-2073
 2073-2074
 2074-2075
 2075-2076
 2076-2077
 2077-2078
 2078-2079
 2079-2080
 2080-2081
 2081-2082
 2082-2083
 2083-2084
 2084-2085
 2085-2086
 2086-2087
 2087-2088
 2088-2089
 2089-2090
 2090-2091
 2091-2092
 2092-2093
 2093-2094
 2094-2095
 2095-2096
 2096-2097
 2097-2098
 2098-2099
 2099-2100
 2100-2101
 2101-2102
 2102-2103
 2103-2104
 2104-2105
 2105-2106
 2106-2107
 2107-2108
 2108-2109
 2109-2110
 2110-2111
 2111-2112
 2112-2113
 2113-2114
 2114-2115
 2115-2116
 2116-2117
 2117-2118
 2118-2119
 2119-2120
 2120-2121
 2121-2122
 2122-2123
 2123-2124
 2124-2125
 2125-2126
 2126-2127
 2127-2128
 2128-2129
 2129-2130
 2130-2131
 2131-2132
 2132-2133
 2133-2134
 2134-2135
 2135-2136
 2136-2137
 2137-2138
 2138-2139
 2139-2140
 2140-2141
 2141-2142
 2142-2143
 2143-2144
 2144-2145
 2145-2146
 2146-2147
 2147-2148
 2148-2149
 2149-2150
 2150-2151
 2151-2152
 2152-2153
 2153-2154
 2154-2155
 2155-2156
 2156-2157
 2157-2158
 2158-2159
 2159-2160
 2160-2161
 2161-2162
 2162-2163
 2163-2164
 2164-2165
 2165-2166
 2166-2167
 2167-2168
 2168-2169
 2169-2170
 2170-2171
 2171-2172
 2172-2173
 2173-2174
 2174-2175
 2175-2176
 2176-2177
 2177-2178
 2178-2179
 2179-2180
 2180-2181
 2181-2182
 2182-2183
 2183-2184
 2184-2185
 2185-2186
 2186-2187
 2187-2188
 2188-2189
 2189-2190
 2190-2191
 2191-2192
 2192-2193
 2193-2194
 2194-2195
 2195-2196
 2196-2197
 2197-2198
 2198-2199
 2199-2200
 2200-2201
 2201-2202
 2202-2203
 2203-2204
 2204-2205
 2205-2206
 2206-2207
 2207-2208
 2208-2209
 2209-2210
 2210-2211
 2211-2212
 2212-2213
 2213-2214
 2214-2215
 2215-2216
 2216-2217
 2217-2218
 2218-2219
 2219-2220
 2220-2221
 2221-2222
 2222-2223
 2223-2224
 2224-2225
 2225-2226
 2226-2227
 2227-2228
 2228-2229
 2229-2230
 2230-2231
 2231-2232
 2232-2233
 2233-2234
 2234-2235
 2235-2236
 2236-2237
 2237-2238
 2238-2239
 2239-2240
 2240-2241
 2241-2242
 2242-2243
 2243-2244
 2244-2245
 2245-2246
 2246-2247
 2247-2248
 2248-2249
 2249-2250
 2250-2251
 2251-2252
 2252-2253
 2253-2254
 2254-2255
 2255-2256
 2256-2257
 2257-2258
 2258-2259
 2259-2260
 2260-2261
 2261-2262
 2262-2263
 2263-2264
 2264-2265
 2265-2266
 2266-2267
 2267-2268
 2268-2269
 2269-2270
 2270-2271
 2271-2272
 2272-2273
 2273-2274
 2274-2275
 2275-2276
 2276-2277
 2277-2278
 2278-2279
 2279-2280
 2280-2281
 2281-2282
 228

Foto arhiv

Giovanni Coren - Markiču

Giovanni Coren

ZAKI GU RUONCE IMAJO TARKAJ SADJA

Ta s Petjaga su se pobral go uon an su paršli go na Mečano.
Kar su paršli gor, niesu ušafal nobenega če po vasi. Su šli če h koriti za pit,
pa nie bluo uode. Anta su jal:

– Ušafamu kajšnega, de nan da ki za pit.

An su gledal če an san za videt, če pride kajšan. Nie bluo nobednega
nikodre.

Anta su stopnil če v vas an nie bluo nobednega ta pred hišo al če po duorah.
Petar je jou Bogu:

– Je ku de b' bla zapuščena tela vas. Su viedli, de pridema, an nie
nobednega, su vsi skriti. Hodima če v Ruonac, nie ki zamujat tle tode. Naj jih
je špot!

Anta su pustil Mečano an su šli. Počasu su šli če mez *Os/u* an su paršli če v
Ruonac. An že od deleča se je čulo puojt judi. Su vidli judi če po puoj, su
puojli petelini, su lajal pisi. Su ble žive tele vaščine!

An grede ki su šli, Petar jou:

– Ta na Mečan niesma čul nega pisa, niesma vidla nobednega. Lejte, kuo je
lepno tle, gore runajo kopo, dole perejo idrik.

Kar su paršli če, su jih lepno sparjel. Su jin dal za sednit, za pit, su jin
ponudli, kar su miel. An takuo, tu vsaki vaščin od Ruonca.

Anta Petar je jou:

– Kajšna lepa vas je Ruonac, judje su veseli an velikodušni. Ne ku ta na
Mečan.

Anta Buog je jou:

– Mečana na bo miela nič, na bo miela uode, bo miela malo vina, malo
sadjja. Bo na vas, ku de b' je na bluo. An tle v Ruonc boju miel tarkaj vina,
tarkaj sadja, tarkaj briesk, ki če jin uteče vino an puojde du Nedižo, ponese
še Čidat! An brieske bojo takuo dišale, ki bojo čul njih duh not du Šinčur! –
an je požegnu tole vas.

An gu Ruonc poznan puno družin an nimar, kar se gre, te pokličijo tu hišo an
ti dajo vsega za pit an za jest.

An gu Mečan se na sreča maj obednega če po vasi.

Je čudno, pa je zaries, ku de b' bla na vas zapuščena.

BATABUJ (Pravica za otrokè)

– Huhuhuuu! – Dän Huhuvac tuw nuči se glasi war ne vlike hrastè ta stran te wadè. Pleši, rizwaja, se herči, čipiri na ni vejè, gleda wštnik po vasi.

– Huhuhuuu! Kako to lepo po guzdu, je forči šče du? Moj svit je izde, pojta vidit muč riči je po vasi! –

Wse muči, nišči, ne glasa, ne pare po vasi.

Tu nuzde to zašlivi, zaščarbatani, na veja škreči, wlehni, spadi na dolgo liži, muči ...

– Huhuhuuu, du je itu? – Nišči, vse muči. Luna, skuza veje od teh hrasti pusviti za vidit, ko to se di, černe since se prožjo po guzdu, na bilin skala od gore luč blišči, čas liti. Tuv wasi dan turan growć zarjuvi. Tun, tun, tun, tin tun. Huhuvac se stresi, vejo pridi.

– Huhuhuuu je šče du? –

– Nuvik, nuvik – Dan drugi glasić se pardi.

– Nuvik, nuvik po guzdu si ja najvič!- Na Kuiča mu zarjuvi.

– Huhuhuuu, čuj, čuj, ko na di, tuw nuči si ja guspudin! - Huhuvac rišpundal.

– Muik, muik, boš vidil, boš vidil, ko boš manji! – Kuiča zarehnula, skranje stresla, daleč wlatla.

– Hu, huu, huuu, ko za na raca duji to ita? Huhuvac, dan mjar lit je izde, pleši, puji, guspudin od gozda je, na daleč vidi, od wseh vi, zna – Huhuvac ji rekal.

Dän kus, ki tako lopo snuwal, spal, dan bot to ga pribubilo, je stresal glawo, zarjuvel: – Ko, ko za dan batabuj tawne, beršta spat piancarji, celo nuć po vasi! –

– Huhuhuuu du je itu? Vidi ka kwažuwan jaz po celimo guzdu, luna lepo mi sviti anu od wsè, od vse vin! – Huhuvac je rekal.

– A, itako! – Kus mu rispundual – Čičigur, čewa vidit, ko bo din nu sunce po vasi, če to ka ti tuliko bradaščaš to valà!

Ko paršal din, Kus lepo pel, Huhuvac spal ... Kus wletal tah njimù: - Hej kopari, mawa vidit ražun! Huhuvac spanjow wag'al no vliko boćjo, zihnul, an rekal, an di: – Čuj, te prosin, guesnimi to luć, ka man spat! - Anu an si lepo posjortal pojstar nu gal glawo ta pod no skranjo.

To se vi, wže prijetet stuw lit, nu kar je te svit, da ražun, ni mori bit rizardijana tami dän Huhuvac anu dän Kus, zakoj wsak zna nu vi swo.

Silvana Paletti

S tem izgovorom, ki ga boste videli na kratkem filmu, je skrival svojo prisotnost na raznih feštah.

